

Affære. Min ærede Modkandidat i Fredericia-Kredsen stod derovre og sagde, at jeg var en elendig Ven af Sønderjyderne, jeg svigtede dem, thi vort Haab rakte langt videre, sagde han. Bravo, lød det fra Højre og Venstre, naar man talte om at gaa længere Syd paa med Grænsen. Og den konservative Kandidat, der ikke vilde lade sig lumpe af en Venstremand, sagde: Selvfølgelig, vi skal langt videre. Det var i Valgkampen 1920, hvor man hævdede, at vi burde gaa langt længere Syd paa. Efter at vi havde raabt det ud, saa Tyskerne maatte høre det, at vi gaar og lurer paa at komme længere Syd paa, skulde Tyskerne sige: Det er virkelig kedeligt, vi havde saa inderligt haabet, at de rare Mennesker vilde blive, hvor de er, og saa siger de, at de haaber at række videre. Men hvis det kom til Kamp, saa troede min ærede Modkandidat sikkert ikke, at det blev os, som kom til at bestemme Grænsen. Det er en letsindig Politik, Magen til den før 1864, og jeg tror, det er nødvendigt, at Vælgerne er vaagne overfor den, jeg tror, at det vil straffe sig at føre en Politik, der i den Grad er udfordrende overfor en Nabo.

Med Hensyn til, hvad Gennemførelsen af Venstres Forslag vil koste, er det jo rigtigt, hvad Venstres Ordfører sagde, at i Sammenligning med Militærordningen af 1909 betyder dette Forslag en Nedgang. Hvor stor Nedgangen er, er det i og for sig ikke saa let at sige, fordi det under det stadige Prisfald er noget vanskeligt at faa Prisberegninger foretaget paa samme Grundlag baade over, hvad Militærordningen af 1909, fuldt gennemført, vilde koste, og hvad Gennemførelsen af Venstres Forslag vil koste, men at der er en Nedgang, er uomtvisteligt. Men Regeringen behøver ikke af Hensyn til denne Nedgang at skynde sig med at faa Militærlovene gennemført, for hvis de Ændringer, der var foreslaet til Hærordningen af 1909 fra radikal og socialdemokratisk Side, og som ikke vilde virke skadeligt i nogen Henseende, var blevet gennemført, saa vilde Slutresultatet af disse Ændringers Vedtagelse være blevet, at vi var sluppet billigere, end vi slipper fra Venstres Forslag. Hvis man havde fulgt os, var der ingen Besparelse i indeværende Finansaar.

Jeg kommer derefter til det konservative Folkepartis Forslag. Dette Partis Forslag til Lov om Hærens Ordning indledes med følgende: „Hærens Hovedopgave er at forsvare Danmarks Jord og dets Uafhængighed imod ethvert Angreb og værne dets Neutralitet i Overensstemmelse med

Folkeforbundstraktaten og indgaaede Konventioner.“ Det er nøjagtig svarende til den Ordre, man gav General de Meza i 1864, da han stod ved Danevirke og ikke vidste, om han kunde klare sig overfor Modstanderen: Han skulde forsvare sig mod ethvert Angreb, han maatte ofre 10 000 Mand, inden han forlod Danevirkestillingen. Det konservative Forslag betyder, at i 1914, da Admiralerne og Generalerne erklærede, at København ikke kunde beskyttes mod Bombardement, skulde vi desuagtet have forsvaret os mod ethvert Angreb, uanset om vi var underlegne i Forsvaret. Det vil sige, vi havde prisgivet København til Bombardement, hvis der er sund Mening i Indledningen til de Konservatives Forslag. Men en saadan Indledning betyder, at man i Dele af Befolkningen skaber en ganske falsk Tillid til, hvad der kan udrettes. Lad os forestille os, at det var blevet til Alvor for os i 1914, at vi havde faaet at vide, at København ikke kunde forsvare sig, ikke kunde undgaa et Bombardement, at den radikale Regering derfor havde opgivet København, hvilket Ramaskrig var der da ikke opstaaet ude i Landet, fordi man i Forvejen havde fortalt, at den Forsvarsordning, vi havde, kunde, naar den benyttedes rigtigt, beskytte København mod Bombardement.

Men jeg maa erkende, at i een Henseende er de Konservatives Forslag bedre end Venstres. De Konservatives er ligeligt, er uden Hældning, i hvert Fald i højere Grad end Venstres; det gaar ud paa, at man i hver Landsdel skal uddanne de Tropper, der findes i Landsdelen, i Stedet for at samle dem, pegende mod en bestemt Nation. Men de Konservative er kommet i en egen Situation: de er kommet i Konflikt med Forbundspagtens Artikel 8, hvis den skal forstaas, som de Konservative paastaar den skal. Vi har protesteret mod den Paastand, at Pagtens Artikel 8 paa lægger et Land Forpligtelse til at holde et Forsvar, i Kraft af hvilket det skal kunne hævde sin nationale Sikkerhed. De Konservative og Venstre fastholder haardnakket, at Pagtens Artikel 8 forpligter hvert enkelt Land til at opretholde en Militærordning, der værner den nationale Sikkerhed. Og ikke alene paa dette Omraade, men ogsaa paa et andet er de Konservative naaet til saa eftertrykkeligt, som jeg sjældent har set, at blive, som man kalder det, dyppet i deres eget Fedt. Da Militærlovene af 1909 var til Behandling, udtalte den daværende Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Hr. Par-